

KÜL AŞKI

Handan Acar YILDIZ

Uyanmak için yalvaran bir dilin nasıl amini olabilirdi zaten açık olan, hiç kapanamayan gözler? Kâbusumun kaçınıcı katmanındaydım? Ya da kaç katmanlıydı kâbusum? Ateşten korktu diye küle tutulur muydu bir insan?

Odun sesini ninni gibi algılamakla geçmişti çocukluğum. Özellikle geceleri battaniyeyi üzerimize çektiğinde annem, kapadığında kapıyı, sobanın küçük deliklerinden tavana ateşin dansı yansır. Aynı noktaya biraz fazla baktığımda -belki de benim hayal gücümün genişliği- gördüklerimi insan figürüne benzetirdim. Eğilip kalkan, hoplayıp zıplayan ateş insanlar olurdu tavanda. Bazen onları içselleştirir, bazen de dışsallaştırırdım. Bazen onlara katılır, onlar tavanda kırmızı varlıklarıyla dans ederken ben de battaniyeyi üzerimden atar, kalkar dans ederdim. Bu, ateş insanları içselleştirdiğim zamanlardı. Bir de dışsallaştırdığım zamanlar olurdu onları. Önceki gece onlarla dans eden ben değilmişim gibi, ertesi gece ölümüne korkardım onlardan. Çıtır çıtır sesler kesilsin de dansları bitip gitsinler diye korku içinde battaniyenin altına gizlenirdim. Ter içinde kalırdım. Bazı geceler korkudan bazı geceler dans etmekten terlerdim. Ama hep terliydim. Bazı geceler dans etmekten uyuyamazken bazı geceler sobanın sönmelerini beklediğim için uyuyamazdım. Gerekçe ne olursa olsun hep uykusuzdum. Annem “Çok sık hastalanıyor bu çocuk” derdi. Evet, hastaydım. Ateş insanlar yüzünden... “Ateş insanlar beni hasta ediyor” dedim. Annem üzerinde pek durmadı.

Ateşlendiğim günlerden biriydi. Sanki sobanın içindeydim. O gece annem yatarken sobayı fazla harlı bırakmadı. Çıtır çıtır... Çıtır çıtır... Çıtır çıtır... Sesler daha derinden geliyordu. Tavanda tek bir ateş insanı vardı. Çok yavaş dans ediyordu. Bense kendi ateşimin içinde baygın ve bitkin gözlerle onu izliyordum. Sonra tavandan indi. Yanıma geldi. Elleriyle boğazımı sıkmaya başladı. Sıktı, sıktı, daha fazla, daha fazla, daha fazla sıktı. Boynumda ateşten parmakları hissediyordum. Çığlık atmak isterken, nefes bile alamaz hâldeydim. Neredeyse beni öldürecekti. O gece beni, yanıma şans eseri gelen annem kurtardı. Hastaneye zor yetiştirmişlerdi. Eve geldikten sonra hiç-

bir şey eskisi gibi olmadı. Artık tavandaki gölgelerin dansını izleyemez hâle geldim. Kalkıp onlarla dans etmek ise bana çok uzaktı. Ateşle ölümü zihnimde eşitlemişim. Ama asıl derdim bu da değildi. Hastaneden döndüğüm sabah, sönmüş sobanın mermerine dökülen külleri gördüm. Gözlerimi ayıramadım. Sonra büyük bir tutkuyla bağlandım küllere. Ateşten korkum beni kül âşığı etmişti. Her sabah uyanır uyanmaz sobanın yanında alıyordum soluğu. Alt kapağı açıyor, demir sürgüde biriken külleri dışarı çıkartıyor, güzel bir insanı ya da güzel bir manzarayı seyreder gibi seyreliyordum külleri. Üstelik dünyada hiçbir kokuya benzemeyen bir kokusu da vardı küllerin. Mis gibiydi ve içime çekiyordum kül kokusunu. Kül kokusu gül kokusundan güzeldi. Kül kokusu gül kokusundan kalıcıydı. Ellerimde kül kokusu kalıyordu. Hep ellerimi kokluyordum. Gün boyunca ellerim hep yüzümdeydi. Kül kokusundan bir an ayrı kalmak istemiyordum. Ateşten korkum artıkça küle daha fazla bağlanıyordum. Yıllar geçtikçe içimde daha kalıcı yer etti kül tutkusu. Yıllar geçtikçe bende daha fazla kök saldı tutkum. Ben büyüdüm, korkum da büyüdü. Korkum büyüdükçe tutkum da büyüdü. Ama hepsiyle beraber teknoloji de büyüdü. Yaşam şartları değişti. Kaloriferli eve taşındığımızda ateş insanlardan ebediyen kurtulduğuma sevinemedim. Artık geceleri uyuyabilmek için sobanın sönmelerini beklemek zorunda değildim, evet. Yine de huzura kavuşamadım. Düşmanımdan ayrılmak, dostumdan ayrılmaktı. Ateşten ve ölümden kurtulmak, külden de ayrı düşmekti. Huzuru bulmak, huzursuzluğun kucağında olmaktı. Külden ayrı düşmemek için, ateş ve ölümle yan yana yaşamayı kaldırabilirdim. Ateş yoktu geceleri. Yakıcı parmakların boğazıma dolanıp beni tekrar öldürmeye çalışması ihtimalinden kurtulmuşum. Ama külü de kaybetmişim. Demir sürgüyü çekip dakikalarca izleyemiyordum sabahları külü. Ellerimi içine daldırıp, acıyınca kadar sıkıp avuçlarımı, bütün gün koklayamıyordum külü. Külden ayrı düşmeseydim, ateşe ve ölüme de katlanabilirdim.

Günden güne azaldı avuçlarımdaki kül kokusu. Sokaklarda da rastlayamıyordum ona. İsti en fazla karşılaştığım. Kül, kaybolmuştu yaşadığım kentte. Hasretim dayanılmaz bir hâl almıştı. Evin sadece içinde değil, dışında da kayıptı kül. Avuçlarımı burnuma götürmem boşunaydı. Her sabah umutsuzluğa uyanıyordum. Çok zaman geçti. Külün kokusu burnumdan gitmedi yine de... Azalsa bile yok olmadı. Geceleri istediğim saatte yatabilsem de, ateş insanlardan ve onların danslarından korkmasam da artık... Bu kez de küle duyduğum hasretten uyuyamıyordum. Zaman kavramını çoktan yitirmişim. Avuçlarımda kül tuttuğum son sabahın üzerinden ay mı geçti yıl mı bilmiyordum. Bir sabah ayaklarımın üzerinde buldum külü. Nasıl sevindim, nasıl anlatamam! Ben küle gidemesem de kül bana gelmişti. Ayak bileklerime kadar benim külle kaplıydı. Özlemlerle avuçladım. Sarıldım, kokladım. Neden sonra baktım ki külün altında ayaklarım yoktu. Kül ben olmuştu. Kül vardı ama ayaklarım yoktu. Şimdi bu öyküyü, bir gün kollarım da kül olmadan önce telaşla yazdım.